

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Część „A“

Nr A-73

TREŚĆ:

Poz. 632. Uchwała Rady Ministrów w sprawie zasad udzielania subwencji ze Skarbu Państwa.

Poz. 633. Uchwała Rady Ministrów w sprawie pomocy zimowej w 1948/49 r.

Poz. 634. Uchwała Rady Ministrów w sprawie powołania Komisji Organizacji Administracji Publicznej przy Prezisie Rady Ministrów.

Poz. 635. Uchwała Rady Ministrów w sprawie zasad i wysokości zaopatrzenia i odszkodowania dla osób zatrudnionych stale przy zwalczaniu chorób zakaźnych lub powołanych do ich zwalczania, oraz dla rodzin pozostałych po tych osobach.

Poz. 636. Uchwała Rady Ministrów w sprawie zniesienia przydziałów chleba i mąki w zaopatrzeniu reglamentowanym.

Poz. 637. Uchwała Rady Ministrów w sprawie zorganizowania doraźnej pomocy leczniczej oraz akcji przetaczania i konserwacji krwi.

Poz. 638. Zarządzenie Ministra Przemysłu i Handlu o zmianie zarządzenia Ministra Przemysłu z dnia 6 listopada 1946 r. o skupie i znakowaniu skór surowych.

632.

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 29 września 1948 r.

w sprawie zasad udzielania subwencji ze Skarbu Państwa.
Postanowienia ogólne.

Działalność organizacji społecznych, mobilizujących zarówno gospodarce jak i ogólnokulturalne życie zbiorowe, zasługuje na pełne poparcie materialne i moralne rządu.

Niemniej jednak pomoc pieniężna rządu winna zadośćczynić następującym wytycznym, które należy uwzględnić przy stosowaniu polityki subwencyjnej:

A. Instytucje ubiegające się o subwencje winny przede wszystkim posiadać dostateczne fundusze własne w postaci stałych dochodów albo ze składek członkowskich, ściąganych co najmniej w 75%, albo też z innych źródeł dochodowych. Pełne finansowanie ze strony Skarbu Państwa świadczy o tym, że organizacja taka wypełnia właściwie funkcje organu rządowego. W takich przypadkach właściwy Minister w porozumieniu z Ministrem Skarbu winni rozważyć, czy nie należałoby postawić wniosku o przejęcie instytucji społecznej na etat państwowy, o ile nie przemawiają przeciw temu inne względy. W przypadku negatywnym mogą one ustalić udzielenie subwencji na okres przejściowy.

B. Subwencja winna służyć tylko takiej działalności, która ma ważne znaczenie z ogólnopństwowego punktu widzenia oraz która wiąże się z zadaniami, jakie postawione są w planie rządu na dany okres czasu (rok budżetowy).

C. Tak jak i wszystkie wydatki rządowe, winna być subwencja kontrolowana pod względem prawidłowości i celowości jej wydatkowania. Jako jeden ze sposobów wstępnej kontroli musi być przestrzegana zasada, że instytucja społeczna może być subwencionowana tylko z jednego źródła. Wyjątki od tej zasady mogą być czynione tylko w odniesieniu do takich instytucji, których działalność leży w sferze zainteresowań kilku resortów, wszelako i w tym przypadku udzielanie pomocy materialnej ze strony jednego organu musi następować przy pełnej świadomości o dotychczasowych czy zamierzonych świadczeniach innych zainteresowanych. Pod tym względem nadzór winien być powierzony w normalnym trybie Komisji Oszczędnościowej Skarbu Państwa.

Postanowienia szczegółowe.**I.**

§ 1. Subwencją w rozumieniu niniejszej uchwały jest pomoc pieniężna z budżetu państwowego dla instytucji społecznych na wykonanie zadań statutowych (stowarzyszenia, związki, komitety itp.), działających za zezwoleniem władz administracyjnych.

§ 2. Postanowienia niniejszej uchwały stosują się do zasiłków, pomocy lub popierania pewnej akcji społecznej lub gospodarczej z funduszy budżetowych, przewidzianych w budżecie bieżącym poza kredytami na subwencje ustalonymi w § 11 poszczególnych części, działów i rozdziałów.

§ 3. Uchwała niniejsza nie dotyczy dotacji, przez które rozumie się pomoc pieniężną udzielaną jednostkom samorządu terytorialnego, bądź gospodarczego, a nadto wypłat na rzecz instytucji prawa publicznego bądź prywatnego na pokrycie kosztów ściśle określonych czynności, zleczanych tym instytucjom do wykonania w piśmie zlecającym lub w ustawie.

§ 4. Uchwała niniejsza nie dotyczy subwencji udzielanych przez Ministerstwo Obrony Narodowej.

Zasady udzielania subwencji przez Ministerstwo Obrony Narodowej oraz prelimitowanie kwot subwencji przez to Ministerstwo — określi Minister Obrony Narodowej w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

§ 5. Zasady udzielania subwencji przez przedsiębiorstwa skomercjalizowane określi oddzielna uchwała Rady Ministrów na wniosek Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów.

II.

§ 6. Subwencje nie mogą być udzielane na ogólne koszty administracyjne instytucji subwencionowanej oraz na działalność wykraczającą poza ramy statutowe danej instytucji.

III.

§ 7. Subwencje mogą być udzielane instytucjom społecznym:

- a) o zasięgu ogólnokrajowym z centralnymi organami zarządzającymi,
- b) o zasięgu lokalnym,
- c) organizowanym doraźnie do wykonania pewnego określonego zadania społecznego oraz instytucjom wymienionym w pkt. a) i b) na cele doraźne, nie przewidziane w prelimitarzu.

§ 8. Udzielanie subwencji władzom, urzędom, instytucjom i zakładom zarówno państwowym jak i samorządowym jest nie dozwolone.

IV.

§ 9. Subwencje może udzielać wyłącznie władza naczelna. Instytucjom o zasięgu lokalnym władza naczelna może udzielić subwencji na wniosek właściwej władzy II instancji.

Instytucjom o zasięgu ogólnokrajowym władza centralna może udzielać subwencji tylko za pośrednictwem zarządów głównych.

V.

§ 10. W odniesieniu do instytucji wymienionych w § 7 lit. a) i b) przewidziane dla każdej z nich kwoty subwencyjne prelimitują ministerstwa przy ustalaniu dorocznego prelimitarza budżetowego, podając jednocześnie w objaśnieniach cel, na jaki subwencja zostanie udzielona. Dla instytucji wymienionych w § 6 lit. c) ministerstwa prelimitują w osobnej pozycji kwotę globalną.

§ 11. Wykaz prelimitowanych subwencji, sporządzony według grup wymienionych w § 7 składa każde ministerstwo łącznie ze swym prelimitarzem budżetowym w Ministerstwie Skarbu, które zestawia i dołącza do prelimitarza ogólnego sumaryczną kwotę, prelimitowaną na subwencje we wszystkich prelimitarzach szczegółowych, tudzież ogólną kwotę subwencji dla tych instytucji, które figurują w prelimitarzach budżetowych kilku ministerstw.

§ 12. Preliminowanie kwot na subwencje w różnych tytułach budżetowych nie jest dozwolone.

VI.

§ 13. 1. Udzielenie subwencji instytucji, nie przewidzianej w wykazach między instytucjami grupy pierwszej i drugiej wymienionych w § 7 lit. a) i b), może nastąpić po odpowiednim zmniejszeniu kwot subwencji instytucjom, wyszczególnionym w wykazach i po zawiadomieniu o zmianach Prezydium Rady Ministrów, Ministerstwa Skarbu i Biura Kontroli przy Radzie Państwa.

2. Ministerstwo Skarbu i Biuro Kontroli winny być zawiadomione również o każdej zmianie wysokości kwoty, przewidzianej w prelimitarzu budżetowym dla instytucji, wymienionych w ust. 1 niniejszego paragrafu.

VII.

§ 14. 1. Subwencja może być udzielana tylko na pisemny wniosek ubiegającej się o nią instytucji.

2. Wniosek o subwencję winien zawierać oświadczenie, czy instytucja otrzymała w bieżącym roku budżetowym subwencję od innej władzy i w jakiej wysokości; tudzież czy złożyła podobny wniosek u innej władzy i jakiej. Do pierw-

szego wniosku o subwencję winien być dołączony plan finansowo-gospodarczy (budżet) oraz plan użytkowania subwencji.

VIII.

§ 15. Władza udzielająca subwencji może zażądać od instytucji stawiającej wniosek o subwencję dowodu, stwierdzającego dopuszczenie jej do statutowej działalności.

§ 16. Władza udzielająca subwencji jest obowiązana określić w piśmie skierowanym do stawiającej wniosek o subwencję instytucji warunki udzielenia subwencji, a w szczególności:

- przeznaczenie subwencji,
- sposób jej użytkowania,
- terminy i sposób sporządzania sprawozdań okresowych i sprawozdania ostatecznego,
- zastrzeżenie, iż w przypadku niedotrzymania warunków, pod którymi udziela się subwencji, niezależnie od innych skutków dalsze udzielenie subwencji zostanie wstrzymane,
- zastrzeżenie prawa przeprowadzenia w każdym czasie kontroli działalności instytucji przez Prezydium Rady Ministrów oraz przez władzę udzielającą subwencji, tudzież Biuro Kontroli.

§ 17. Przedstawiciele instytucji otrzymującej subwencję są obowiązani potwierdzić pisemnie z powołaniem się na otrzymane upoważnienie przyjęcia warunków, o których mowa w § 16.

IX.

§ 18. Instytucja otrzymująca subwencję obowiązana jest składać władzy subwencjonującej w terminach przez nią oznaczonych okresowe i roczne sprawozdania o ogólnej swej działalności oraz sprawozdania rachunkowe obejmujące wszystkie wpływy i wydatki zarówno z sumy subwencyjnej, jak również i z innych funduszy łącznie z funduszami własnymi.

§ 19. Władza subwencjonująca w porozumieniu z Prezesem Rady Ministrów może zwolnić instytucję od składania sprawozdań w przypadkach szczególnie uzasadnionych.

§ 20. Niezłożenie przez instytucję subwencjonowaną sprawozdania okresowego wstrzymuje wypłaty dalszych subwencji, a niezłożenie sprawozdania ostatecznego stanowi bezwzględną przeszkodę do udzielenia dalszej subwencji, przy zachowaniu jednak postanowień § 19.

X.

§ 21. Władze udzielające subwencji prowadzą ewidencję udzielonych subwencji w układzie alfabetycznym instytucji. Treść ewidencji winna obejmować:

- datę i liczbę wniosku o subwencję,
- cel i wysokość przyznanej subwencji,
- datę względnie daty — przy ratalnych wypłatach — i numer asygnaty względnie asygnat,
- kwotę z poszczególnych asygnat,
- datę i liczbę, pod którą otrzymano sprawozdanie okresowe i ostateczne.

XI.

§ 22. 1. Ministerstwo Skarbu prowadzi ewidencję wypłaconych przez władze asygnujące subwencji według części budżetowych w układzie alfabetycznym instytucji subwencjonowanych, ponadto skorowidz alfabetyczny tych instytucji z odnotowaniem części budżetowych, z których instytucje otrzymują subwencje.

2. W uwzględnieniu postanowień § 9 i 12 odnotowania ewidencyjne winny być skutecznie bezpośrednio przed oddaniem zlecenia wypłaty subwencji do realizacji.

3. Ministerstwo Skarbu prowadzi również będzie w sposób analogiczny przewidzianą w ust. 1 i 2 ewidencję kwot wypłaconych instytucjom społecznym tytułem zasiłków, pomocy i na popieranie pewnej akcji społecznej lub gospodarczej.

XII.

§ 23. Władze centralne udzielające subwencji dołączają będą do wyciągów z księgi kredytów i wydatków budżetowych przedkładanych w myśl obowiązujących przepisów rachunkowo-kasowych Biura Kontroli wyciąg z ewidencji udzielonych subwencji obejmujący:

- nazwę instytucji,
- datę i numer zlecenia wypłaty subwencji,
- kwotę subwencji,
- przeznaczenie subwencji,
- stwierdzenie złożenia wyciągu z tytułu subwencji.

§ 24. Ministerstwo Skarbu przesyła do Prezydium Rady Ministrów co kwartał w ciągu następnego miesiąca po upływie kwartału wyciąg z ewidencji wypłaconych subwencji, obejmujący instytucje otrzymujące subwencje z kilku części budżetowych. Wymieniony wyżej wyciąg winien zawierać nazwę instytucji i kwotę subwencji wypłaconych z poszczególnych części oraz oznaczenie tytułu budżetowego (działu, rozdziału), z którego subwencja została wypłacona.

XIII.

§ 25. Niezależnie od uprawnień kontrolnych przysługujących organom Biura Kontroli przy Radzie Państwa, Prezydium Rady Ministrów oraz władza udzielająca subwencji są uprawnione badać działalność subwencjonowanej instytucji przy pomocy swych organów kontroli.

O zarządzonej i przeprowadzonej kontroli winna być w takich przypadkach powiadomiona właściwa władza nadzorcza.

§ 26. Nad prawidłowością udzielania subwencji w myśl niniejszej uchwały czuwa Komisja Oszczędnościowa Skarbu Państwa.

XIV.

§ 27. Uchwała niniejsza obowiązuje z dniem ogłoszenia.

§ 28. Równocześnie traci moc uchwała Rady Ministrów z dnia 14 stycznia 1945 r. i z dnia 19 października 1945 r. w punktach dotyczących subwencjonowania.

PREZES RADY MINISTRÓW Józef Cyrankiewicz

633.

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 29 września 1948 r.

w sprawie pomocy zimowej w 1948/49 r.

Rada Ministrów postanawia przeprowadzić w roku bieżącym 1948/49 w okresie od dnia 1 listopada 1948 r. do dnia 30 kwietnia 1949 r. Akcję Pomocy Zimowej.

Wykonanie tej uchwały porucza się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Prezesem Rady Ministrów i innymi zainteresowanymi Ministrami.

PREZES RADY MINISTRÓW Józef Cyrankiewicz

634.

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 29 września 1948 r.

w sprawie powołania Komisji Organizacji Administracji Publicznej przy Prezesie Rady Ministrów.

Zważywszy, że okres odbudowy aparatu administracji publicznej należy uznać w zasadzie za zakończony, w systemie gospodarki planowej organizacja administracji musi być uważana za sprawę ogólnopństwową, wszelkie zmiany organizacyjne muszą być koordynowane pod względem zgodności z wytycznymi organizacji aparatu administracyjnego i możliwości budżetowych.

Rada Ministrów uchwala:

- Od dnia wejścia w życie niniejszej uchwały projekty wszelkich zmian istniejącej w dniu tym organizacji władz, urzędów, instytucji i przedsiębiorstw państwowych, a w szczególności utworzenia nowego urzędu centralnego lub jednostki organizacyjnej (stanowiska służbowego) w takim urzędzie na stopniu równorzędnym departamentowi lub wydziałowi, projekty statutów organizacyjnych władz centralnych i im podległych oraz wszelkie zmiany pociągające za sobą zwiększenie liczby jednostek organizacyjnych, utworzenie instytucji lub zakładu bezpośrednio podległego władzy naczelnej, a także utworzenie przedsiębiorstwa na innej podstawie niż dekret z dnia 3 stycznia 1947 r. o utworzeniu przedsiębiorstw państwowych, wymagają zgody Prezydium Rady Ministrów udzielonej na wniosek Komisji Organizacji Administracji Publicznej przy Prezesie Rady Ministrów (pkt. 2). Zgoda ta powinna być uzyskana, gdy zmiana ma być przeprowadzona:

- w drodze legislacyjnej (Ustawy, Dekretu, Rozporządzenia), w toku uzgodnienia merytorycznego przed skierowaniem projektu na Komisję Prawniczą,
- w drodze uchwały Rady Ministrów przed skierowaniem projektu na Radę Ministrów,
- w drodze zarządzenia ministra przed ogłoszeniem zarządzenia w „Monitorze Polskim” lub „Dzienniku Urzędowym”.

2. Tworzy się Komisje Organizacji Administracji przy Prezesie Rady Ministrów o następującym składzie:

- Dyrektor Biura Organizacji i Spraw Osobowych Prezydium Rady Ministrów jako delegat Prezesa Rady Ministrów i Przewodniczący Komisji,
- Przedstawiciel Ministra Administracji Publicznej w stopniu nie niższym od dyrektora departamentu,
- Przedstawiciel Ministra Ziem Odzyskanych w stopniu nie niższym od dyrektora departamentu,
- Dyrektor Biura Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów, jako delegat Przewodniczącego Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów,
- Dyrektor Departamentu Budżetowego w Ministerstwie Skarbu jako delegat Ministra Skarbu,
- Delegat Prezesa C.U.P. w stopniu nie niższym od dyrektora departamentu,
- Przedstawiciel zainteresowanego w rozpatrywanej sprawie Ministra.

Ponadto w pracach Komisji biorą udział:

- Przedstawiciel Kancelarii Rady Państwa, delegowany przez Szefa Kancelarii,